2 czerwca 2023

Drzewa samoorganizujące się

IUWr. II rok informatyki. Opracował: Krzysztof Loryś

1 Wprowadzenie

Drzewa samoorganizujące się są kolejnym przykładem struktury danych opartej na binarnych drzewach przeszukiwań. Przymiotnik "samoorganizujące" oznacza, że drzewa te w trakcie wykonywania na nich operacji zmieniają swoją strukturę automatycznie, stosując pewną prostą heurystykę. W przeciwieństwie do drzew zbalansowanych (AVL, czerwono-czarnych) heurystyka ta nie korzysta z żadnych dodatkowych informacji pamiętanych w wierzchołkach. Druga istotna różnica polega na tym, że teraz pojedyncze operacje słownikowe mogą być kosztowne. Jak jednak pokażemy, zamortyzowany koszt ciągu operacji jest niski.

2 Operacje na drzewach samoorganizujących się

Oprócz operacji słownikowych (find(i, S), insert(i, S), delete(i, S), odpowiednio wyszukiwania, wstawiania i usuwania klucza <math>i w (do, z) drzewie S) rozważymy realizację następujących operacji:

- $join(S_1, S_2)$ połącz drzewa S_1 i S_2 w jedno drzewo (przy założeniu, że każdy klucz w drzewie S_1 jest nie większy od każdego klucza z drzewa S_2),
- split(i, S) rozdziel S na dwa drzewa S_1 i S_2 takie, że każdy klucz w S_1 jest nie większy od i, a każdy klucz w S_2 jest nie mniejszy od i.

3 Implementacja operacji

Podstawowa idea drzew samoorganizujących się polega na tym, by wierzchołki drzewa zawierające klucz i (parametr operacji insert, delete, find, split) przesuwać serią rotacji do korzenia. Umiejętnie wykonywane rotacje będą powodować "spłaszczenie" drzewa.

Wygodnie jest nam wprowadzić operację Splay, w terminach której wyrazimy wszystkie interesujące nas operacje.

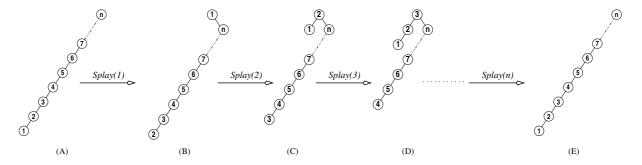
Definicja 1 Splay(j,S) - przeorganizuj S tak, by jego korzeniem stat sie wierzchołek zawierający klucz k taki, ze w S nie ma elementu leżącego miedzy k i j.

Tak więc jeśli j znajduje się w S to operacja Splay(j,S) przesunie j do korzenia. W przeciwnym razie w korzeniu znajdzie się $k = \min\{x \in S | x > j\}$ lub $k = \max\{x \in S | x < j\}$.

4 Implementacja Splay(x)

Splay łatwo jest zaimplementować przy pomocy rotacji. Jedną z możliwości jest stosowanie rotacji do elementu x tak długo, aż znajdzie się on w korzeniu. Jak jednak pokazuje poniższy przykład, taka implementacja powoduje, że niektóre ciągi operacji słownikowych byłyby wykonywane w czasie kwadratowym od długości ciągu.

Przykład 1

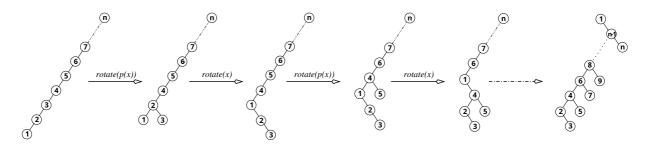

Drzewo (A) może powstać na skutek wykonania ciągu instrukcji: $insert(1), insert(2), \ldots, insert(n)$. Kolejne operacje: $Splay(1), Splay(2), \ldots Splay(n-1)$ wykonują odpowiednio: $n-1, n-1, n-2, n-3, \ldots, 1$ rotacji. Po wykonaniu Splay(n) otrzymujemy z powrotem drzewo (A).

Wobec tego musimy zaproponować inny sposób implementacji. Rozważamy 3 przypadki:

- (a) x ma ojca, ale nie ma dziadka $\rightarrow rotate(x)$,
- (b) x ma ojca p(x) i ma dziadka; x i p(x) są obydwaj lewymi bądź obydwaj prawymi synami swoich ojców $\rightarrow rotate(p(x)); rotate(x),$
- (c) x ma ojca p(x) i ma dziadka; x jest lewym a p(x) prawym synem, bądź na odwrót $\to rotate(x)$; rotate(x).

Przykład 2

To samo zdegenerowane drzewo co w Przykładzie 1 po wykonaniu Splay(1), w opisany powyżej sposób, zostaje istotnie spłaszczone - jego wysokość została zredukowana o połowę.

5 Analiza

Stosujemy analizę zamortyzowaną. Każdy wierzchołek drzewa przechowuje pewien depozyt. Operacja wykonywana na drzewie może zwiększać depozyty, bądź też może być opłacana przez kwoty z depozytów.

OZNACZENIA

S(x) - poddrzewo o korzeniu w x,

|S| - liczba wierzchołków w drzewie S,

$$\mu(S) = |\log(|S|)|,$$

$$\mu(x) = \mu(S(x)).$$

Będziemy utrzymywać następujący niezmiennik:

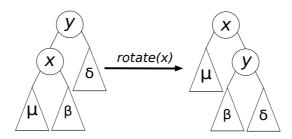
Wierzchołek x ma zawsze co najmniej $\mu(x)$ jednostek na swoim koncie.

Insert daje wierzchołkowi pewien początkowy depozyt.

Lemat 1 Każda operacja Splay(x, S) wymaga nie więcej niż $3(\mu(S) - \mu(x)) + 1$ jednostek do wykonania operacji i zachowania niezmiennika kredytowego.

Dowód: Rozważamy trzy przypadki jakie możemy napotkać, przesuwając x w kierunku korzenia, podczas operacji Splay. Bez zmniejszenia ogólności zakładamy, że x jest lewym synem swego ojca.

(a) W tym przypadku x nie ma dziadka i wykonujemy pojedynczą rotację rotate(x). Niech y oznacza ojca x-a.

Niech μ oznacza depozyty wierzchołków przed wykonaniem tej rotacji, a μ' - depozyty po jej wykonaniu.

Ponieważ jedynie poddrzewa zakorzenione w x i w y mogły zmienić swoją wielkość, aby utrzymać niezmiennik musimy zapłacić:

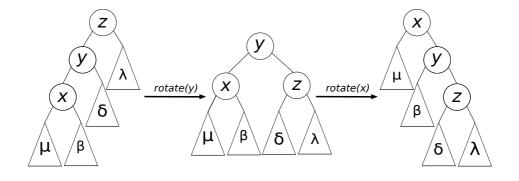
$$\mu'(x) + \mu'(y) - \mu(x) - \mu(y).$$

Łatwo zauważyć, że $\mu'(x) = \mu(y), \ \mu'(x) \ge \mu(x)$ oraz $\mu'(y) \le \mu'(x)$. Tak więc

$$\mu'(x) + \mu'(y) - \mu(x) - \mu(y) = \mu'(y) - \mu(x) \le \mu'(x) - \mu(x) \le 3(\mu'(x) - \mu(x)).$$

Mając do dyspozycji $3(\mu'(x) - \mu(x)) + 1$ jednostek jesteśmy w stanie utrzymać niezmiennik i pozostanie nam jeszcze jedna jednostka na opłacenie operacji niskiego poziomu związanych z wykonaniem rotacji (manipulacje wskaźnikami, porównania,...).

(b) Niech y i z oznaczają odpowiednio ojca i dziadka x-a.

Pokażemy, że rotate(y); rotate(x) oraz utrzymanie niezmiennika kosztują nie więcej niż $3(\mu'(x) - \mu(x))$. Ponieważ jedynie poddrzewa zakorzenione w x, y i z mogły zmienić swoją wielkość, aby utrzymać niezmiennik potrzebujemy

$$(*) = \mu'(x) + \mu'(y) + \mu'(z) - \mu(x) - \mu(y) - \mu(z)$$

jednostek. Ponieważ po wykonaniu tych rotacji w poddrzewie o korzeniu x znajdują się dokładnie te same wierzchołki, które przed wykonaniem rotacji znajdowały się w poddrzewie o korzeniu z, mamy $\mu'(x) = \mu(z)$. Stad

$$(*) = \mu'(y) + \mu'(z) - \mu(x) - \mu(y) = [\mu'(y) - \mu(x)] + [\mu'(z) - \mu(y)] \le$$
$$\le [\mu'(x) - \mu(x)] + [\mu'(x) - \mu(y)] \le 2[\mu'(x) - \mu(x)].$$

Mając $3[\mu'(x) - \mu(x)]$ jednostek do dyspozycji, na opłacenie operacji niskiego poziomu wykonywanych przy tych dwóch rotacjach pozostaje nam $\mu'(x) - \mu(x)$ jednostek. Może się jednak okazać, że $\mu'(x) = \mu(x)$. Wówczas operacje niskiego rzędu będziemy mogli opłacić uszczuplając depozyty, ponieważ (jak pokażemy w poniższym fakcie), równość $\mu'(x) = \mu(x)$ implikuje, że suma nowych depozytów w x, y i z jest mniejsza niż suma depozytów w tych wierzchołkach przed wykonaniem rotacji.

Fakt 1 Jeśli
$$\mu'(x) = \mu(x)$$
, to $\mu'(x) + \mu'(y) + \mu'(z) - \mu(x) - \mu(y) - \mu(z) < 0$.

Dowód:

Załóżmy nie wprost, że

$$\mu'(x) = \mu(x) \text{ oraz } \mu'(x) + \mu'(y) + \mu'(z) \ge \mu(x) + \mu(y) + \mu(z).$$

Ponieważ $\mu(x) \le \mu(y) \le \mu(z) = \mu'(x) = \mu(x)$, więc

$$\mu(x) = \mu(y) = \mu(z).$$

Stad

$$\mu'(x) + \mu'(y) + \mu'(z) \ge 3\mu(z).$$

Z tego, że zarówno $\mu'(y)$ jak i $\mu(z)$ są nieujemne i nie większe od $\mu'(x)$ wnioskujemy, że

$$\mu'(x) = \mu'(y) = \mu'(z)$$

i ostatecznie

$$\mu(x) = \mu(y) = \mu(z) = \mu'(x) = \mu'(y) = \mu'(z).$$

Zauważmy teraz, że zbiór wierzchołków znajdujących się przed rotacjami w drzewie o korzeniu x jest rozłączny ze zbiorem wierzchołków znajdujących się po rotacjach w drzewie o korzeniu w z. Oznaczmy moce tych zbiorów przez a i b. Ponadto wszystkie te wierzchołki i jeszcze wierzchołek y znajdowały się przed rotacjami w drzewie o korzeniu w z. Stąd, wobec powyższej równości, mamy

$$|\log(a)| = |\log(a+b+1)| = |\log(b)|.$$

Ale $|\log(a+b+1)| \ge |\log(2\min\{a,b\})| > |\log(\min\{a,b\})|$, wiec otrzymujemy sprzeczność.

 \square (Fakt 1)

(c) Analiza tego przypadku jest analogiczna jak analiza przypadku (b).

W trakcie operacji Splay(x, S) wierzchołek x zajmuje coraz wyższe pozycje. Niech S_1, S_2, \ldots, S_k będą drzewami zakorzenionymi w x w momencie gdy x zajmuje te pozycje. Wówczas całkowity koszt Splay(x,S) wynosi

$$3(\mu(S_1) - \mu(x)) + 3(\mu(S_2) - \mu(S_1)) + \ldots + 3(\mu(S_k) - \mu(S_{k-1}) + 1 =$$

$$3(\mu(S_k) - \mu(x)) + 1 = 3(\mu(S) - \mu(x)) + 1$$

$$\square \text{ (Lemat 1)}$$

Literatura

- $[1] \ \ D. Sleator, \ R. E. Tarjan, \ \textit{Self-adjusting binary trees}, \ JACM, \ 32 (1985), \ s. \ 652-686.$
- [2] R.E.Tarjan, Data Structures and Network Algorithms, SIAM, 1983.